

Arrest

nr. 98 440 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 10 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 september 2012. Deze beslissingen werden op 14 september 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit Sri Lanka.

Op 31 oktober 2000 diende verzoeker een asielaanvraag in. Op 14 februari 2001 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 23 december 2003 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna

verkort het CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Op 15 oktober 2007 verwierp de Raad van State het beroep tegen deze beslissing, bij arrest nr. 175.740.

Op 22 november 2004 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van oud artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Op 1 februari 2007 verklaarde de gemachtigde van de minister deze aanvraag onontvankelijk.

Op 20 maart 2007 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van oud artikel 9, 3de lid van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 4 september 2008.

Op 19 november 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 5 mei 2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 10 oktober 2008 verwierp de Raad het beroep bij arrest nr.17 022. Het cassatieberoep dat werd ingediend bij de Raad van State tegen dit arrest werd ontoelaatbaar verklaard op 9 december 2008 bij beschikking nr. 3641.

Op 6 oktober 2008 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om een machtiging tot verblijf, ditmaal op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 23 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 oktober 2008 onontvankelijk werd verklaard. Aan verzoeker werd vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 9 januari 2009 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 12 januari 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering tot inoverwegingname (bijlage 13quater).

Op 20 mei 2009 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op dezelfde dag nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering tot inoverwegingname (bijlage 13quater).

Op 20 september 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in het licht van de instructie van 18 juli 2009.

Op 6 oktober 2010 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.10.2010 met aanvulling op 23.01.2012 werd ingediend door :A., R. (R.R.: 075011045353) geboren te Mandigai op (...)1975 adres: (...) nationaliteit: Sri Lanka

Volgens paspoort:

S., S.

geboren te K. op (...)

nationaliteit: Sri Lanka

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren en spreken, werkbereid zou zijn en een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met een Belgische dame. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art.40 ter van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 24.12.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Een tweede asielaanvraag werd op 10.10.2008 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De twee daaropvolgende asielaanvragen werden telkens niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijft nog steeds illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk ongeveer drie jaar en twee maanden voor de eerste, negen maanden voor de tweede en enkele dagen voor de daaropvolgende aanvragen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende vrees voor terugkeer en het aanhalen van het art. 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Daarenboven moeten wij wijzen op het feit dat betrokkene gedurende zijn volledige verblijf in België tot eind 2010 gebruik heeft gemaakt van een valse naam en geboortedatum. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Eveneens op 10 september 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van de beslissing van F., L., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A., R. geboren te M. op (...), nationaliteit Sri Lanka (volgens PP: S., S., geboren te K. op (...))

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt hij er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de asielaanvragen van betrokkene werden telkenmale geweigerd. De laatste asielaanvraag werd op 20.05.2009 door Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen."

2. Over de rechtspleging

Op 29 oktober 2012 werd overeenkomstig artikel 39/ 81, 2^e lid van de vreemdelingenwet aan verweerder een nota met opmerkingen gevraagd. *In casu* werd geen nota overgemaakt.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker haalt in zijn eerste middel, bestaande uit zes onderdelen, de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In zijn eerste onderdeel haalt verzoeker ook de schending van artikel 8 van het EVRM aan, in het vierde onderdeel de schending van het vertrouwensbeginsel, in het vijfde onderdeel de schending van artikel 3 van het EVRM en in het zesde onderdeel de schending van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn eerste middel toe als volgt:

“ [Verzoeker citeert de eerste bestreden beslissing.]

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreemd.1997. nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds meer dan een decennium op het Belgisch grondgebied verblijft.

Dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omdat hij niet kon terugkeren.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Sri Lanka om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in Sri Lanka is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Bovendien heeft hij niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen.

Bovendien heeft verzoeker al jaren een duurzame en stabiele relatie met mevrouw A. D. Zij wonen al 4 jaar feitelijk samen en hebben een gezinsleven opgebouwd.

Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst en daar een regularisatieaanvraag indienen, aangezien dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt (...)

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Dat men hier wel degelijk kan spreken van hinderpalen die een eventuele terugkeer verhinderen. In Sri Lanka is verzoeker niet in staat om een effectieve gezinscel te behouden en te onderhouden, terwijl hij dat in België wel kan en steeds gedaan heeft.

Dat het eveneens onredelijk zou zijn van DVZ om te verwachten dat zijn partner, mee naar Sri Lanka verhuist. Zij bezit immers de Belgische nationaliteit en heeft haar leven hier opgebouwd.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekers(sic) uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren en spreken, werkbereid zou zijn en een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen grond vormen tot regularisatie.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).'

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Verzoeker begrijpt niet waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid vormen. Dat DVZ de motivatieplicht dan ook flagrant schendt door dit niet verder te motiveren.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met een Belgische dame. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëindigde procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 40 ter van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Dat verzoeker reeds 4 jaar feitelijk samenwoont met zijn partner, mevrouw A. D. Zij vormen al verscheidene jaren een stabiele en duurzame relatie. Dit wordt ook niet ontkend door DVZ.

Integendeel zelfs, DVZ erkent het bestaan van hun relatie. Zij achten het noodzakelijk dat verzoeker een aanvraag indient tot gezinshereniging op basis van art 40ter van de wet van 15.12.1980.

Op de website van Kruispunt-Migratie staan, onder ander de volgende voorwaarden vermeld waaraan voldaan moet worden voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging:

De wettelijk geregistreerde partner moet zijn identiteit bewijzen.

De wettelijk geregistreerde partner moet het partnerschap met de Belg bewijzen.

De partner moet bewijzen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met de Belg.

Dit is het geval wanneer ze:

o gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, of;

o bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste 2 jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, of;

o een gemeenschappelijk kind hebben

Dat verzoeker wenst op te merken dat hij wel degelijk op de hoogte is van het feit dat er een procedure tot gezinshereniging bestaat. Verzoeker is echter niet in staat om aan de opgelegde voorwaarden te voldoen, aangezien hij problemen heeft met zijn identiteit (zie verder).

Verzoeker is niet in staat om wettelijk te gaan samenwonen met zijn partner, aangezien zijn identiteitsdocumenten niet overeenkomen met de informatie die beschikbaar is in het rijksregister.

Gelieve in de bijlage de brief van de gemeente dd 25.09.2012 terug te vinden, die dit bevestigt.

Dat verzoeker niet begrijpt dat dit een probleem kan vormen, aangezien de bevoegde diensten bij DVZ reeds op de hoogte zijn van het feit dat verzoeker gekend is onder twee verschillende identiteiten!

Dat verzoeker reeds verschillende stappen heeft ondernomen om dit in orde te krijgen. De stelling van DVZ dat hij dit niet zou gedaan hebben is pertinent onwaar en kennelijk onredelijk.

Verzoeker heeft steeds het nodige gedaan om een verblijfsvergunning te bekomen, aangezien dit niet mogelijk was met behulp van een aanvraag gezinshereniging, diende verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

Dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat verzoeker zich "maar" tot de andere procedure dient te richten. Het is niet omdat verzoeker geen aanvraag tot gezinshereniging indiende, dat DVZ geen rekening dient te houden met het feit dat verzoeker een duurzame en stabiele relatie vormt met zijn partner.

Dat dit een grove schending is van de zorgvuldigheidsplicht.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat DVZ dit niet gedaan heeft door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker een duurzame relatie onderhoudt met zijn partner, die de Belgische nationaliteit bezit.

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en niet gewoon te stellen dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging diende in te dienen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 24.12.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat -Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen (sic). Een tweede asielaanvraag werd op 10.10.2008 afgesloten met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus -weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De twee daaropvolgende asielaanvragen werden telkens niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijft nog steeds illegaal in België.

De duur van de procedures-namelijk ongeveer drie jaar en twee maanden voor de eerste, negen maanden voor de tweede en enkele dagen voor de daaropvolgende aanvragen- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 en art 8 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat DVZ kennelijk een flagrante fout maakte in hun beslissing met betrekking tot de berekening van de duur van de asielprocedure van verzoeker.

Verzoeker is van mening dat hij volledig voldoet aan niet alleen punt 1.1, maar eveneens punt 1.2 aangaande de lange asielprocedure, die een regularisatiecriteria vormen volgens de instructie van 19.07.2009.

Punt 1.1 van de regularisatiecriteria aangaande de lange asielprocedure omschrijft een onredelijk lange asielprocedure als een procedure die 4 jaar of langer duurt. (En dit voor alleenstaanden, gezinnen zonder schoolgaande kinderen.)

Verzoeker voldoet volledig aan deze voorwaarde! DVZ houdt geen rekening met de procedure voor de Raad van State, waardoor de asielprocedure van verzoeker dd 19.11.2007 op 09.11.2008 eindigde.

DVZ diende rekening te houden met de TOTALE duur van de twee asielaanvragen, aangezien deze inoverweging werd genomen. (Zie instructie, stuk 22).

Dat DVZ dan ook het redelijkheidsbeginsel schendt door dit niet te doen!

Ook de criteria zoals vermeld in punt 1.2 aangaande de lange asielprocedure zijn in hoofdte van verzoeker volledig voldaan.

Verzoeker diende, ruimschoots voor het aflopen van zijn tweede asielaanvraag, een regularisatieaanvraag in.

Dat het duidelijk blijkt uit de instructie dat DVZ de termijn van de regularisatie mee diende te rekenen, en hij bijgevolg recht heeft op verblijf op basis van een onredelijk lange asielprocedure.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dient zij op zijn minst te motiveren waarom niet.

Het feit dat DVZ dit niet doet, is een flagrante schending van de motiveringsplicht!

Wat de vermeende vrees voor terugkeer en het aanhalen van het art 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Sri Lanka een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Sri Lanka nog steeds levensgevaarlijk is.

Hoewel de Sri Lankaanse autoriteiten naar buiten toe de schijn ophouden dat er geen problemen zijn in Sri Lanka, dat de oorlog gedaan is en er vrede heerst over heel het land, dat de vroegere LTTE leden of mensen die banden hadden met LTTE niet gefolterd worden, en dergelijke, stookt dit niet met de realiteit. Integendeel de situatie is verergerd.

Zelfs in de gebieden waar er niet gevochten werd, oa Jaffna, is de situatie verergerd.

Hoe zal het dan zijn in de gebieden waar er wel gevochten werd.

Dat er na juli 2010 minstens nog 3 rapporten zijn gepubliceerd over Sri Lanka. (Op 31.03.2011 en op 18.07.2011 en 16.03.2012.)

Dat in het rapport (d.d. 18.07.2011) Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever, nog maar eens verduidelijkt wordt dat twee jaar na de oorlog de Tamils nog steeds onderdrukt worden.

Dat de conclusie van het rapport als volgt luidt (...).

Dat het overduidelijk is dat de situatie niet verbeterd is en de overheid niet het nodige doet om de Tamils te beschermen. Dat uit het rapport van UNHCR d.d. 31.03.2011 duidelijk kan afgeleid worden dat de situatie niet verbeterd is. Integendeel dat de mensen nog steeds vervolgd worden en hun leven nog steeds in gevaar is.

Dat het rapport van het UNHCR , duidelijk is dat er zware overtredingen zijn geweest en nog steeds zijn door het Sri Lankese leger op het vlak van mensenrechten.

Dat er niet getwijfeld werd in het rapport over het feit dat er mensen willekeurig werden opgepakt, gefolterd, verkracht, enz ...

Dat men hiermee niet voldoende rekening heeft gehouden.

Dat in het recentste rapport nog maar eens verduidelijkt wordt dat zowel de LTTE als de overheid tijdens de burgeroorlog ,de bevolking in gevaar brachten.(...)

Dat de overheid mensen nog steeds vervolgd etc ...(...)

Dat in het rapport van 16.03.2012 het volgende wordt gesteld: (...)

Er zijn in hoofde van verzoeker dan ook objectieve en subjectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Hij vreest voornamelijk onmiddellijk gearresteerd te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat hij tamil is en banden heeft gehad met LTTE in het verleden. !!

Het Europees Hof heeft in de zaak E.G. vs het Verenigd Koninkrijk 8 achtergrond risico factoren opgesteld waarmee beoordeeld wordt wanneer de terugkeer naar het land van herkomst risico vol is:

Etnische Tamil

Asielaanvraag in een ander land

Terugkeer uit (Londen)

Wellicht te weinig ID informatie

Banden met LTTE

Actief lid zijn

Voorgaande arrestaties

Littekens

Verzoeker heeft 5 van de 8 risico factoren.

Het volgende werd in het arrest gesteld: (...)

Dat er verschillende bronnen zijn die melden dat asielzoekers die terugkeren onmiddellijk op de luchthaven worden opgepakt en verhoord, gemarteld. Sommigen worden maanden vastgehouden.

Freedom From Torture heeft verschillende rapporten en artikels gepubliceerd waaruit blijkt dat asielzoekers die terugkeren gefolterd en gemarteld worden. (...)

In het volgende artikel Fears for Torture . 'survivors as rejected asylum seekers returned to Sri Lanka, wordt het volgende gesteld: (...)

Dat ook het HUMAN RIGHTS WATCH verschillende artikels heeft gepubliceerd over asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka.

Op 24.02.2012 werd het volgende gepubliceerd (...)

Het volgende artikel werd op 25.10.2011 gepubliceerd door Asian Human Rights Commission : SRI LANKA: (...)

Een tijdje geleden publiceerde Human Rights Watch een artikel, waarin (het) duidelijk de vrees vermeld wordt dat Sri Lankanen die uitgeprocedeerd zijn en teruggestuurd worden naar hun land van herkomst het slachtoffer zijn van foltering en misbruik. Human Rights Watch vond tot 12 verschillende zaken, waarin er sprake was van foltering door de autoriteiten, nadat Sri Lankanen teruggestuurd werden naar hun land van herkomst.

Het artikel vermeldt letterlijk: (...)

Dat hij dus wel degelijk vreest voor persoonlijke vervolging bij terugkeer.

Alles wijst naar de willekeur. De Sri Lankesen die in Colombo landen worden willekeurig gearresteerd en gefolterd tot ze toegeven dat ze lid zijn van LTTE.

Dat ze verkracht worden, hun lichamen wordt verminkt, verbrand, ... en veel meer gruwelijke daden om toch maar toe te geven dat zij lid zijn van LTTE. (...)

Hij kan dus niet terugkeren aangezien zijn leven in gevaar is bij terugkeer.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Sri Lanka gevlucht. Het is voor betrokkene onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka uit vrees voor zijn leven. Hij vreest voor persoonlijke vervolging bij terugkeer.

Immers het is juist bij landing dat ze gearresteerd worden en gemarteld worden!! In het artikel SRI LANKA MUST NOT TORTURE REJECTED ASYLUM SEEKERS wordt het volgende vermeld: (...)

Amnesty International bevestigt hierbij eveneens dat ze gemarteld worden en mishandeld worden! Hij heeft een enorme vrees dat hij bij terugkeer gedood zal worden of minstens onmenselijk behandeld.

Dit is dan ook de reden dat verzoeker, een asielaanvraag indiende, verzoeker ziet geen enkele uitweg meer! Immers hij is 12 jaar afwezig geweest, en heeft geen familieleden meer in Sri Lanka. Hem staat het zelfde lot te wachten als de andere asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka.

Bovendien worden mensen die terugkomen uit het buitenland extra geïnterviewd.

Ten eerste omdat ze uit het buitenland komen worden ze verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld.

En ten tweede omdat er verondersteld wordt dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen. Verzoeker verblijft al meer dan 12 jaar in het buitenland. Bij zijn terugkeer zullen er zeker gevolgen zijn omwille van zijn langdurige afwezigheid.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Sri Lanka zeer onveilig is voor verzoeker. Maar er heerst ook een persoonlijke dreiging voor zijn fysieke integriteit.

Daarenboven moeten wij wijzen op het feit dat betrokkene gedurende zijn volledig verblijf in België tot eind 2010 gebruik heeft gemaakt van een valse naam en geboortedatum. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van een bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Verzoeker is van mening dat deze stelling van DVZ het gelijkheidsbeginsel schendt. Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker vroeg in 2000 asiel aan.

Gezien zijn uiterst precaire situatie en geleid door enorme angst en verkeerde informatie gaf hij verkeerde identiteitsgegevens door.

Er werd hem immers duidelijk gemaakt dat hij gebruik moest maken van een valse identiteit omdat hij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling of enige bescherming te krijgen.

Op 06.10.2010 diende de raadsman van verzoeker een aanvraag in tot regularisatie vergezeld met een geldig paspoort van verzoeker.

Verzoeker actualiseerde zijn aanvraag meerdere malen, onder ander ook op 23.01.2012 en 02.04.2012 en voegde verschillende stukken toe ter staving van zijn correcte identiteit.

Hij motiveerde in de aanvraag eveneens waarom hij deze fout maakte. Namelijk dat hij geleid werd door angst om teruggestuurd te worden gelet op de oorlog die woedde. Hij heeft veel spijt van deze beslissing en vindt het dan ook verschrikkelijk om zo verder te moeten leven.

Hij heeft toen geluisterd naar andere mensen die hem aangeraden hebben om een valse identiteit te gebruiken zodat hij niet teruggestuurd zou worden.

Verzoeker heeft veel spijt van deze beslissing, mede omdat dit ervoor zorgt dat hij niet officieel kan gaan samenwonen met zijn vriendin, omdat de gegevens in het rijksregister niet overeenkomen met deze van zijn geboorteakte.

Het feit dat verzoeker geen recht zou hebben op verblijfsrecht, omwille van deze fout is echter onbegrijpelijk en niet redelijk.

Er zijn immers tientallen regularisatieaanvragen ingediend door Nepalezen en Tibetanen die oorspronkelijk verklaard hadden/hebben uit Bhutan afkomstig te zijn uit schrik om teruggestuurd te worden doch hoewel dit gaat over dezelfde problematiek werden hun aanvragen wel positief afgesloten.

Ik verwijs hiervoor naar stuk 3 in de inventaris. Dit betreffen allen beslissingen van vreemdelingen die stelden afkomstig te zijn uit Bhutan en een andere identiteit opgaven.

Doch hoewel zij dezelfde fraude gepleegd hebben, werden zij wel geregulariseerd en kregen zij een onbeperkt verblijf.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

Waarom krijgt de ene wel een onbeperkt verblijf en de andere niet? Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs onbeperkt terwijl verzoeker zijn verblijf wordt geweigerd.

Bovendien heeft hij zelf het initiatief genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven.

Er kan dus zeker geen sprake zijn van "Fraus Omnia Corruptit".

Bijgevolg, dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoeker dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat in dit dossier de minister of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor , nl. het feit dat verzoeker, volgens DVZ, zijn aanvraag in Sri Lanka zou kunnen indienen.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen! !

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoeker gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich uitstekend heeft aangepast in onze maatschappij. Dat hij ondertussen volledig geïntegreerd is.

Dat verzoeker van mening is dat hij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en deze zich duidelijk vergist in dit dossier en een en ander over het hoofd heeft gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel."

Aangaande de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven in de bestreden beslissing, dienen de middelen onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel vergt *in casu* een onderzoek van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij volgende buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen: een ononderbroken verblijf van 10 jaar, zijn wettelijke samenwoning, zijn werk, zijn duurzame lokale verankering (sociale banden in België, kennis van een landstaal, bereidheid om te werken) en andere prangende humanitaire situaties. De Raad stelt vast dat verzoeker zich dienaangaande beperkt heeft tot een opsomming van het voormelde zonder verder te verduidelijken waarom deze elementen in zijn hoofdte een buitengewone omstandigheid uitmaken.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het feit dat verzoeker als sinds 2000 in België verblijft, geïntegreerd is, werkbereid zou zijn en een vrienden- en kenniskring zou hebben niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er wordt benadrukt dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Ook wat betreft zijn relatie met een Belgische dame stelt verweerder dat zulks geen buitengewone omstandigheid vormt. Deze motivering lijkt niet kennelijk onredelijk temeer gelet op het feit dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet waarom hij om deze redenen niet naar zijn land kan gaan om een aanvraag in te dienen. Waar verzoeker stelt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht dienen te zijn, kan hij worden gevolgd. Echter is het wel zo dat verzoeker moet aantonen dat de elementen die hij heeft ingeroepen het voor hem bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Wat dit betreft, blijft verzoeker volledig in gebreke. Noch een schending van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt hiermee aangetoond.

In zijn verzoekschrift zet verzoeker voor het eerst uiteen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, lid 1, van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties niet noodzakelijk moeten zijn gebaseerd op het huwelijk doch eveneens een “*de facto*-vorm” kunnen aannemen. In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker met zijn partner feitelijk al verschillende jaren samenleeft. Verzoeker en zijn partner dienen derhalve als een gezin beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit wordt in de bestreden beslissing van de verweerder niet betwist. Verzoeker valt derhalve binnen het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid van het EVRM beschermde recht op gezinsleven. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Artikel 8 van het EVRM is immers geen absoluut recht, een inmenging van de overheid is mogelijk onder de voorwaarde van de legaliteitstoets, de legitimiteitstoets en de proportionaliteitstoets.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Wat de derde voorwaarde (de proportionaliteitstoets) betreft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt enkel in dat de aangehaalde situatie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die hem vrijstelt om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen (RvS 12 oktober 2005, nr.150.122). Verzoeker weerlegt met zijn betoog het gegeven dat er *in casu* geen sprake is van buitengewone omstandigheden niet. Het vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verplicht verzoeker niet om te verblijven in het land waar de post gevestigd is, maar houdt enkel in dat hij zich tijdelijk naar die plaats dient te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Niettegenstaande de terugkeer naar België mogelijks enige tijd in beslag kan nemen om reden dat de nodige binnenkomstformaliteiten dienen vervuld te worden, dient te worden aangestipt dat verzoeker zich kan laten vergezellen van zijn

levenspartner. Het is niet omdat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft en heel haar leven in België heeft gewoond dat zij hem niet (al dan niet tijdelijk) zou kunnen vergezellen. Zoals verzoeker ook te kennen geeft in zijn middel dient opdat besloten zou kunnen worden dat er *in casu* sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat er voor verzoeker hinderpalen bestaan om zijn gezinsleven in zijn land van herkomst uit te oefenen. Deze hinderpalen worden niet aangetoond. Door enkel te stellen dat er hinderpalen zijn, maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Hieruit vloeit voort dat de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging of aantasting in het privé- of familielevens van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Waar verzoeker van oordeel is dat verweerder hieromtrent uitvoerig diende te motiveren, kan hij niet gevolgd worden. Vooreerst omvat artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht en bovendien voert verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM voor het eerst aan in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker meent dat verweerder uitgebreider had moeten motiveren waarom de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

In het tweede onderdeel wijst verzoeker op een schending van de materiële motiveringsplicht omdat hij niet begrijpt uit de bestreden beslissing waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen grond tot regularisatie inhouden.

Dienaangaande stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing zich enkel dient uit te spreken over de ingeroepen buitengewone omstandigheden. De grond van de zaak is *in casu* niet aan de orde.

Verweerder stipt dan ook aan dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en niet via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De Raad ziet niet in wat hieraan onduidelijk zou zijn. Nogmaals wordt benadrukt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat verweerder telkens “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden van de gegeven redenen.

Verzoeker maakt geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

In zijn derde onderdeel haalt verzoeker een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hij merkt op dat hij wel degelijk op de hoogte is van de procedure tot gezinshereniging, maar dat hij hieraan niet kan voldoen omwille van problemen bij het aantonen van zijn identiteit. Hij wijst erop dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat met alle elementen van het dossier moet worden rekening gehouden en dat het onredelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met zijn duurzame en stabiele relatie met zijn partner.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking van het eerste onderdeel en uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de duurzame relatie van verzoeker. Door de verwijzing van verweerder naar het ander juridisch instrumentarium, met name die van de gezinshereniging, toont verweerder juist aan met de duurzame en stabiele relatie van verzoeker rekening gehouden te hebben. Ook de Raad van State laat toe in dit kader naar het ander juridisch *instrumentarium* te verwijzen (RvS 13 december 2005, nr. 152 639).

Het feit dat verzoeker moeilijkheden ondervindt in het kader van de procedure van gezinshereniging met het aantonen van zijn identiteit, toont *in casu* niet aan dat verzoeker buitengewone omstandigheden heeft. De verwijzing naar een andere procedure is louter informatief en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen en geantwoord heeft op alle door verzoeker aangehaalde argumenten in de aanvraag.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

In het vierde onderdeel haalt verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij haalt ook een schending aan van het redelijkheidsbeginsel aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de totale duur van de asielprocedures en met de punten 1.1 en 1.2. van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker wijst erop dat ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State, het kabinet De Block en de directie van DVZ bevestigen dat die criteria nog steeds toegepast worden. Verzoeker haalt dienaangaande het vertrouwensbeginsel aan en een schending van de motiveringsplicht omdat DVZ niet heeft gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met de instructie.

Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM wordt verwezen naar de bespreking van het vijfde onderdeel van het middel. Aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM wordt verwezen naar hetgeen onder het eerste onderdeel wordt uiteengezet.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd, zoals aangegeven door verzoeker, vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt duidelijk dat er eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Bijgevolg dienen dus buitengewone omstandigheden te worden aangegeven in de aanvraag om machtiging tot verblijf en dient verzoeker aan te geven waarom een langdurige procedure of een langdurig verblijf in België een buitengewone omstandigheid is, die hem verhindert zijn aanvraag via de normale procedure via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt dat dit in de aanvraag niet wordt uiteengezet door verzoeker.

Daargelaten de vraag of er al een administratieve praktijk bestond waardoor verzoeker er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria dit automatisch inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, dan nog zou deze praktijk *contra legem* geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van dit onderdeel van het middel dat verzoeker hier volledig voorbijgaat aan het feit dat de bestreden beslissing betrekking heeft op de ontvankelijkheid van zijn aanvraag en niet op de gegrondheid van zijn aanvraag. Zo stelt het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoeker verwijst *“het gegeven dat de instructie van 19.07.2009 waarvan gewag wordt gemaakt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009, belet niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid wanneer zij overgaat tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen(...) Een dergelijke gedragslijn mag evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel ...”*. Immers oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, een aanvraag niet ongegrond kan worden verklaard uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, omdat in dergelijk geval de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat niet kan toegelaten worden dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd,

omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Betreffende deze aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker verwijst in dit vierde onderdeel zelf naar de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer bepaald naar de criteria 1.1 en 1.2 van die vernietigde instructie, die beiden betrekking hadden op langdurige asielprocedures. Zoals hierboven aangegeven kan verzoeker zich hier niet meer op beroepen.

Er kan verweerder dan ook niet redelijkerwijs verweten worden geen rekening gehouden te hebben met die bepalingen van de vernietigde instructie. Een schending van het redelijkheidsbeginsel is niet aannemelijk.

Daar waar verzoeker erop wijst dat verweerder had moeten motiveren waarom verzoeker geen beroep meer kan doen op de vernietigde instructie, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zelf op de hoogte is van de vernietiging door de Raad van State en anderzijds dat de bestreden beslissing enkel de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft en verweerder zich niet moet uitspreken over de vraag of dit gegeven een reden, in het kader van de gegrondheid van de aanvraag, kan zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. In de mate dat verweerder zich wel heeft uitgesproken over de duur van de asielprocedures in de bestreden beslissing betreft dit bijgevolg een overtollig motief. Daargelaten de vraag of de duur van de verscheidene asielprocedures en regularisatieprocedures die verzoeker heeft doorlopen te lang waren, ligt de bewijslast in de ontvankelijkheidsfase bij de verzoeker om aan te geven waarom deze duur hem ervan heeft weerhouden zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.

Ook in deze kan bijgevolg geen schending van het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht worden aangenomen.

In het vijfde onderdeel van het middel roept verzoeker een schending in van artikel 3 van het EVRM. Hij gaat daarbij uitgebreid in op rapporten van internationale organisaties die wijzen op een risico op langdurige arrestaties en foltering en bij terugkeer naar Sri Lanka, mede omwille van zijn voorgehouden persoonlijk profiel als Tamil die banden had met de LTTE. Dienaangaande moet vooreerst opgemerkt worden dat in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geenszins door de verzoeker enig risico op foltering of langdurige arrestaties werd ingeroepen als zijnde een buitengewone omstandigheid. Het feit dat verzoeker nu talrijke internationale rapporten uitgebreid citeert in het verzoekschrift is laattijdig gezien de Raad zich in het kader van de wettigheidstoets dient te plaatsen op het ogenblik van de beslissing van de verweerder die op basis van de aangehaalde gegevens in de aanvraag een ontvankelijkheidstoetsing diende uit te voeren (*ex tunc* beoordeling). Ten overvloede kan erop gewezen worden dat het CGVS in het kader van de asielaanvragen van verzoeker, waarvan er twee ten gronde werden behandeld, ook de gegrondheid van de vrees en het reëel risico op ernstige schade omwille van het behoren tot de Tamilgemeenschap en de voorgehouden banden met de LTTE heeft onderzocht en verworpen. In dit kader kan erop gewezen worden dat het onderzoek in het kader van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet grotendeels overeenstemt met het onderzoek van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan bijgevolg niet worden aangenomen.

In het zesde onderdeel haalt verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel omdat uit de bestreden beslissing blijkt dat het gebruiken van een valse naam en geboortedatum wordt opgeworpen als reden voor het verwerpen van de aanvraag in toepassing van het principe van "*fraus omnia corrumpit*", terwijl hij stelt dat talrijke andere vreemdelingen die logen over een zogenaamde afkomst uit Bhutan ondertussen wel geregulariseerd werden en een onbeperkt verblijf kregen. Hij haalt ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

In casu stelt de Raad vast dat dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing opnieuw een overtollig motief uitmaakt, daar verweerder in dit motief reeds vooroploopt op de gegrondheid van de

aanvraag, terwijl *in casu* enkel dient te worden nagegaan of verzoeker aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De overige motieven schragen de bestreden beslissing, zodat een eventuele onregelmatigheid van dit motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat het gelijkheidsbeginsel inderdaad vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369).

De verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een situatie gelijkaardig aan deze van hemzelf, op een andere wijze werden behandeld. De loutere verwijzing naar haar stuk 3 volstaat niet. Uit de documenten die door de verzoeker worden omschreven als zijnde stuk 3 kan niet worden afgeleid dat de situatie van de in stuk 3 vernoemde personen gelijkaardig is aan de situatie waarin de verzoeker zich bevindt. Immers, uit het stuk aangaande de Bhutanees/Nepalees blijkt niet dat betrokkene werd geregulariseerd. Uit het stuk aangaande de tweede persoon blijkt dat deze erin is geslaagd zijn werkelijke identiteit aannemelijk te maken met bewijskrachtige, authentieke en gelegaliseerde stukken van de burgerlijke stand. Verzoeker toont niet aan dat hij daartoe in staat is.

Evenmin volstaat de loutere bewering dat de in dit stuk opgesomde vreemdelingen ook vreemdelingen betreft die eerst hebben gelogen over een aspect van hun identiteit en toch geregulariseerd zijn. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Evenmin kan uit de motiveringsplicht afgeleid worden dat de verweerder ertoe zou gehouden zijn te motiveren waarom ten aanzien van voormelde Nepalezen en Tibetanen in boven geschetste situatie, niet het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" is toegepast.

Verzoeker toont in het kader van de zorgvuldigheidsplicht niet aan dat verweerder zich hierbij niet op een correcte feitenvinding of alle documenten van het dossier heeft gebaseerd, daar verzoeker de nationaliteitsfraude en de leugen aangaande de geboortedatum niet ontkent.

Tot slot gaat verzoeker in op het feit dat verweerder het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen had moeten inroepen zodat hij duidelijk had kunnen vaststellen dat betrokkene goed Nederlands spreekt, zeer goede gewoontes heeft en zich uitstekend heeft aangepast aan onze maatschappij.

Opnieuw wijst de Raad erop dat in het kader van de ontvankelijkheidsfase de elementen die zouden moeten wijzen op de integratie van verzoeker niet pertinent zijn, aangezien deze enkel relevant zijn in het kader van een eventueel onderzoek ten gronde. Ten overvloede voegt de Raad hieraan toe dat nergens uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet of uit de overige door verzoeker aangehaalde rechtsbepalingen blijkt dat verweerder er in het kader van een onderzoek naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voornoemd artikel toe gehouden is advies in te winnen bij het *supra* vermelde adviesorgaan. Het feit dat verzoeker dit heeft nagelaten is dan ook niet kennelijk onredelijk.

Verzoekers betoog maakt in zijn zesde onderdeel geen schending van het gelijkheidsbeginsel, de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

De aangevoerde onderdelen van het eerste middel zijn ongegrond.

In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, leidt de Raad af dat verzoeker de schending opwerpt van de formele motiveringsplicht, gelet op onderstaand betoog:

"V. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77128 en 77130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds “een bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient te worden vernietigd.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfssituatie van verzoeker vast te stellen en steunt op eigen juridische en feitelijke overwegingen. Met zijn betoog dat deze “louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen” kan verzoeker deze overwegingen niet aan het wankelen brengen. Deze overwegingen hebben voorts geen uitstaans met de eerste bestreden beslissing die ertoe strekt verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk te verklaren. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, vernietigd wordt en de ingediende regularisatieaanvraag terug ‘open’ valt, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoeker, minstens toont hij dat niet aan.

De Raad ziet niet in waarop verzoekers verwachting gestoeld is dat de tweede bestreden beslissing dient te verwijzen naar de eerste bestreden beslissing, te meer daar de eerste bestreden beslissing op dezelfde dag betekend werd samen met de tweede bestreden beslissing, wat verzoeker ook zelf uitdrukkelijk toegeeft in zijn verzoekschrift.

Verzoeker tracht tevergeefs aan te tonen dat de tweede bestreden beslissing het gevolg is van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker laat uitschijnen dat verweerder in zijn beslissing houdende de onontvankelijkheid van zijn aanvraag instructies zou hebben gegeven aan de burgemeester om een bevel te geven. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing toont aan dat deze argumentatie niet correct is. In deze beslissing staat enkel “gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd”. *In casu* werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met de motivering dat hij langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig de in artikel 6 bepaalde termijn derwijze dat verzoeker niet dienstig kan betogen dat de motivering van de tweede bestreden beslissing strijdig is met de instructies van de gemachtigde van de staatssecretaris om het af te leveren.

In zoverre verzoeker verwijst naar arresten van de algemene vergadering wijst de Raad er op dat het in de zaken waarover de algemene vergadering zich heeft uitgesproken telkens om beslissingen ging waarbij één beslissing twee componenten omvatten, één inzake de beëindiging van het verblijfsrecht en één inzake het bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijke beslissing bestaande uit twee componenten wordt als een ondeelbare beslissing beschouwd. *In casu* is er echter geen sprake van een dergelijke beslissing daar duidelijk twee afzonderlijke bestreden beslissingen voorliggen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig naar deze rechtspraak verwijzen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU